

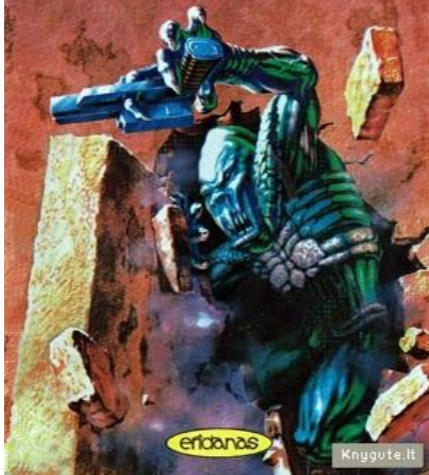
SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

43

Christopher Rowley

KOVINĖ FORMA

Christopher Rowley
KOVINĖ FORMA

Mokslinis fantastinis romanas

Bedugnėse Visatos gelmėse žmonės
tikriausiai sutiks daugybę keisčiausių
civilizacijų.

Vieni ateiviai bus draugiški, kiti, matyt,
ne. Bet neduok, Dieve, žmonijai
susidurti su Aksono Neurono dievų
sargais - Kovinėmis Formomis!!

Iš anglų kalbos vertė IRMA ŽEMAITYTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
43 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Christopher Rowley

THE VANG: THE MILITARY FORM

New York, Ballantine books, 1992

Viršelis dailininko Gedimino Akelaičio

Copyright © by Christopher Rowley, 1988

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 1996

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Pirma dalis

SĖKLA

1

Vienatvė buvo tokia pat begalinė, kaip ir pati Visata: mažutėlaitis gelbėjimo modulis - apsauginis apvalkalas su gyvybės palaikymo sistema - bejėgiškai vartalojosi nuošalaus asteroidų žiedo užkampyje aplink niekuo nepasižeminčią geltoną saulę.

Kaip spėjo Kovinė Forma, modulis suksis savo orbita tol, kol egzistuos ši saulės sistema. O tai tęsis dar ilgai ir visai nepriklausys nuo to, kokios nuomonės ir tikėjimo laikysis tas, kuris sumanys pamąstyti apie Visatos struktūrą bei ateitį.

Nelaimei, Kovinė Forma buvo sutverta tam, kad išgyventų. Ji negalėjo nė pagalvoti apie savižudybę ir būtų gyvenusi (žinoma, jei galima vadinti gyvenimu klajones po kosmosą modulio-kapsulės viduje) tiek, kiek ir pati Visata.

Kai Kovinė Forma galvodavo apie kosmologines problemas, ją apimdavo kažkas panašaus į

neviltį. Jei Visatą sudarytų vien tik "liktinės masės", atsiradusios netrukus po Didžiojo Sprogimo dėl visa įsiurbiančių gravitacinių slėgių, tuomet tai būtų "atvira" Visata ir tuo pačiu begalinė.

Vadinasi, žvaigždės galų gale išsilakstys, galaktikos užges ir ji, Kovingė Forma, toliau dreifuos bevaisėj dykumoj beviltiškai nutolusi nuo visko, kas bent mikronu galėtų pakeisti jos kursą tarpžvaigždinėj erdvėj.

Kapsulei besisukant savo orbita, ji dukart per pusę milijardo metų praskriejo per penkis milijonus kilometrų nuo kito nedidelio kūno. Bet neturėdama kitos varomosios jėgos, išskyrus savo raumenis, be skafandro, Kovingė Forma taip ir nepasiryžo atakai. Beje, jeigu jai nepavyks įgauti formos, pritaikytos aktyviems veiksams, ji pakankamai ilgai galės egzistuoti vakuume.

Be viso kito, padėtį blogino ir tai, kad planetinėje sistemoje ryškiai išsiskyrė didžiulis diskas. Be abejo, tai buvo gyvenamas pasaulis - per teleskopą gerai matėsi jo okeanų mėlynė. Tai buvo pasaulis, kuriame, be jokios abejonės, egzistavo formos-nešėja!

Forma-nešėja! Pakako vien minties apie ją, kad Kovingė Forma sudrebėtų iš geismo. Bet

vandens pasaulis buvo taip toli, kad Kovinei Formai beliko tik stebėti tą ryškų diską ir laišytis, žvelgiant į jį.

Natūralu, kad Aukščiausioji Forma, kurios ramybę kapsulės viduje saugojo Kovinė Forma, senų seniausiai virto mažute genų grandinėle. Beje, tai atsitiko dar prieš tai, kai jas abi nubloškė į šią saulės sistemą.

Kovinė Forma dėkojo likimui už tokią sėkmę. Neduok Dieve, kad mažutėlaitėje gelbėjimo kapsulėje uždaryta Aukščiausioji Forma prabustų gyvenimui. Tai būtų tiesiog siaubinga! Gausybės perturbacijų ir begalinių pergalių metu Kovinė Forma išsiugdė nenugalimą anti-patiją Aukštesniųjų Formų skundams ir kaprizams.

Todėl, priversta paklusti neįveikiamiems genetiniams potraukiams, Kovinė Forma visiškai vienatvėj vagojo jąsupančią erdvę, ieškodama pralekiančių asteroidų. Retsykiais regeneruodavo jos teleskopinių galūnių optiniai davikliai, geriau prisitaikydami informacijos priėmimui. Kovinė Forma beveik nieko daugiau ir neveikė - vienas atsikvėpimas per minutę, štai, berods, ir viskas.

Pagrindinė jos pareiga buvo kabintis į gyvenimą, kad ir koks monotoniškas ir nuobodus jis

bebūtų. Kiek žinojo Kovinė Forma, ji buvo paskutinė savo rasės atstovė, vienintelė likusi iš kažkada galingų Aksono-Neurono dievų.

Saskečo planetos kolonijos rajone, išsidėsčiusiame ramioje šiaurinio pusrutulio juostoje, buvo pavasaris. Pro debesis pagaliau suspindo giedras dangus. Virš Elizabetos upės slėnio žėrėjo saulė.

Visaplanetinio Blek-Rukso draustinio miškų gelmėj aiškiai girdėjosi galingo motoro keliamas triukšmas. Truputį piečiau Servuso kalno ant savo ilgų kojų-kojų griovyje aimanuodamas drebėjo visureigis-"žygūnas" - jis įstrigo pačiame stataus šlaito viduryje.

Visureigio kabinoje sėdintis keturiasdešimtmetis narkokurjeris Karnis Uoksas virė iš pykčio. Jis garsiai keikėsi, daužė rankomis valdymo vairą, maldaudamas savo arklį pakilti bent iki gumbuotų pušų giraitės, tankiu apsiaustu dengiančios kalnų keteros viršūnę.

Pagrindiniame kompiuterio ekrane toliau augo "spėjamas" radaro pėdsakas.

- Nagi, drauguži, padėk geram vaikinui Karniui. Nagi, vaikuti, pasistenk, o jei ne - mus

pačiups mentai ir vėl liksime nuoga subine. Štai tuomet visiems mums šakės.

Mašina suurzgė. "Žygūno" pėdos dar giliau įsmigo į žemę, į visas puses drabstydamos purvo čiurkšles.

- Nagi, pasistenk! - suklykė Karnis. - Tas prakeiktas malūnsparnis tučtuoju pasirodys horizonte! Jeigu jis mus pastebės, tai tave, drauguži, konfiskuos. Jie atims visus tavo failus, o paskui nukiš į kokią nors šachtą.

Ir "žygūnas", lyg perlietas bizūnu, atsiliepė į šeiminko maldas. Dvidešimties cilindru aštuonių šimtų arklio jėgų galingumo variklis netikėtai atsikosėjo šiitu garu. Sankaba suveikė, ir "žygūnas" trūkčiodamas nušliaužė šlaitu aukštyn, nulaužė porą medelių ir pasislėpė po tankiais pušų vainikais.

Karnis lengviau atsikvėpė. Jis įtraukė vidun "žygūno" kojas, išjungė variklį ir susigūžė sėdynėje.

Rytuose pasirodė policijos kovos su narkotikais skyriaus malūnsparnis. Jis pralėkė virš šlaito kaip tik tuo keliu, kuriuo Karnis "žygiavo" į savo slėptuvę su degalais. Akimirkai Uoksui pasirodė, kad malūnsparnis pakibo tiesiai virš jo galvos, ir narkokurjeris sustingo nei

gyvas, nei miręs.

Lėtai, lyg nenorom, malūnsparnis pasuko plokščiakalnio link. Karnis vis dar keikėsi pamosėj, kadangi iš policijos galėjai tikėtis bet kokios klastos. Tos prakeiktos faraonų dėžės turėjo tokius jautrius mikrofonus, kad per tūkstantį metrų galėjo užfiksuoti vos girdimą variklio puspėjimą.

Kai malūnsparnis pagaliau pranyko už kalno, Karnis pergalingai riktelėjo ir pirštais pasitrynė akis.

Kokia klaiki kelionė - vieni nemalonumai! Bet jo visureigio viduriuose paslėptos keturiasdešimt universalių "tropiko-45" uncijų buvo vertos visų tų rūpesčių, žinoma, jeigu jam pavyks viską atlikti iki galo.

Bėda ta, kad po trijų su puse tūkstančio kilometrų kelionės džunglėmis Uokso laukė bjaurus viso labo trijų šimtų penkiasdešimties kilometrų ruožas. Dabar greta kolonijos besidriekianti vietovė Karniui buvo baisesnė už bet kokias džungles.

Bet iš pradžių reikėjo pasiekti kitą degalų slėptuvę, įrengtą Servuso kalno šlaite už poros kilometrų nuo čia.

Visureigio degalai jau visiškai išseko. Beliko

spėlioti, ar jis spės pasiekti degalinę anksčiau, nei užges motoras. "Žygūno" judėjimą, tiesą sakant, valdė kompiuteris, ir jei jie pusiaukelėj liktų be degalų, iš rikiuotės išeitų visa gudragalviška elektroninio valdymo sistema.

Degalai (stabilizuotas vandenilis konglomerato miltelių pavidalu su katalizatoriaus priedais) sudegdavo visiškai, nepalikdami jokių pėdsakų, o tai irgi gelbėjo nuo budrios policijos skyriaus kovai su narkotikais akies.

Karnis Uoksas drebančiu delnu paglostė šviesius plaukus - jo švelniūra retėjo kasdien. Šiaip jau Karnis stengėsi nežiūrėti į veidrodį, kad nereiktų galvoti apie savo eskapadų rezultatus, niekais verčiančius jo asmeninę dirbtinio gyvenimo pratęsimo programą. Savo amžiui Karnis atrodė per senas, ką jau čia slėpti, jo nervai buvo gerokai išklibę. Jam jau seniai reikėjo susirasti paprastesnį darbelį. Bet, velniai rautų, kaipgi dar išsilaikysi visą žiemą, jei nepasistengsi gerokai uždirbti su "tropiku"? Karniui tai buvo svarbiausia... Sėdėti Auksiniame paviljone, maudytis žydros pašvaistės spinduliuose ir klausytis švelnių, iš stebuklingų erdvių atskriejančių balsų...

Štai dėl to Karnis ir atsisakė nuo sėkmingai besiklostančios karjeros miškų ūkio departa-

mente. Jo visai neviliojo perspektyva visą gyvenimą praleisti dangoraižio akutėje Belivo-Sičio centre.

Kai gamtos apsaugos departamentas galutinai uždraudė naudotis aviatransportu, pagrindiniu "tropiko" tiekimo šaltiniu tapo komivojažieriai su "žygūnais". Ir koks kvailys galėjo atsisakyti "dangiškosios palaimos"? Todėl ir kaina šoktelėjo "aukščiau stogo", pasiekdama septynženklį skaičių už unciją. Kontrabandą kosmouoste galima buvo lyginti su augančiu sniego kamuoliu.

O jei "tropinės" palaimos jums reikėjo daugmaž pastoviai, turėjot valdyti nemenką turtą. Neturint pinigų liko tik viena - kirsti "žygūnu" visą kontinentą ir gerokai pasiderėti su padugnėm tropinių miškų gelmėse.

Po nesiliaujančiomis liūtimis klaidžiojo ištisos naujai iškeptų klajoklių gentys, darydamos įrantas apipelijusiuose medžiuose.

Tai publikai chroniškai trūko medikamentų ir šaudmenų, todėl ji kruopščiai po lašelį rinko visus drėgnų ekvatorinių miškų gyvasakius. Iš jų - juodų gigantiškų grybų-pumpotaukšlių gyvasakių - buvo išgaunamas "tropikas-45", pats fantastiškiausias iš visų žmonėms žinomų haaliucinogenų. Tarp visos nuo pat neatmenamų

laikų žmonijos išrastų narkotikų įvairovės "tropikas-45" buvo tiesiog "supernova". Jis iš visų pusių tikra to žodžio prasme traukė į save dėmesį ir pinigus.

Organizuotos žmonių visuomenės nenorėjo taikstyti su tokia padėtimi. Apatija, pamišimas ir pagaliau klaikūs prievartos protrūkiai - štai kuo baigdavosi piktnaudžiavimas šiuo narkotiku. Jis buvo keikiamas iš aukščiausių politinių tribūnų. Policijos kovą su tuo nuodu laimino visos valdžios instancijos.

Tik įvesti tvarką nebuvo taip lengva. Paklausa buvo pernelyg didelė, o pinigai upėmis plaukė į prekeivių kišenes.

Bet politinis kitų žmonijos pasaulių spaudimas buvo toks galingas, kad Saskečo gyventojams savo pagrindinį biznį teko varyti slaptai. Tiesa, retkarčiais visgi pasirodydavo videofilmai apie tai, kaip narkotikų prekeivius užklumpa policija ir sušaudo tiesiog iš malūnsparnių.

Ant kulnų minanti policija, žiaurumu nepranokstami klajokliai, gyvenantys iš narkotinių sulčių rinkimo, kiekviename žingsnyje tykantis pavojai (ar tai būtų "antžeminis krabas" ar bulmunkas) - nesunku įsivaizduoti, kiek nervų kainavokelionė į tropikus ir atgal...

Karnis susimąstė, kiek dar trauks, gyvendamas tokį gyvenimą. Štai jau ketveri metai, kai jis nuolat kelyje, už nugaros - septyni sėkmingi žygiai. Ir nors Karnis dirbo stambiems "Kepo ir Straiderio" tipo sindikatams, visgi ir pats užėmė pakenčiamą padėtį. Jo šansai buvo aukštesni nei konkurentų.

O jei šį kartą jam pavyks viską atlikti iki galo, tai trisdešimt penkios universalios "tropiko" uncijos atiteks Kietiesiems Broliams, kadangi būtent jie finansavo šį žygį, o penkias uncijas Karnis pasiliks sau. Pardavus vieną, galima trejiems metams pamiršti visus darbus ir pasinerti į nesibaigiančią palaimą.

Kai malūnsparnis dingio iš akiračio, Karnis vėl ištiesė savo "žygūno" kojas ir pakėlė kabiną virš pušų jaunuolyno. Rytuose kaupėsi debesys. Ne jau iš tiesų nuo Tompsono ledyno pusės artinasi audra? Na ką gi, bent tiek naudos, kad jos metu policijos malūnsparniai negalės pakilti į reidą! Karnis vėl užvedė savo visureigį ir leidosi į kelią. Kompiuteris vairavo mašiną tarp medžių, aplenkdamas milžiniškus riedulius. "Žygūnas" leidosi stačiu šlaitu žemyn link apačioje plytinčio kanjono.

Tuo momentu, kai vidurdienio tylą perskrodė veikiančio hidromotora garsas, Servuso kaino

šlaite, visai šalia Karnio, Ribenas Arntadžas sudejavo ir neramiai pakraipė galvą. Bruda Dara pažvelgė į jį iš siaubo išsiplėtusiomis akimis.

- Neįau motoras? - sukuždėjo ji.

Ribenas linktelėjo.

- Velniai griebtų, ko jiems čia reikia?

- "Tropiko-45", ko gi daugiau. Tikriausiai tai kontrabandininkas: skuba per šiuos kalnus, įveikęs Tompsono plokščiakalnį.

- Iš visko sprendžiant, jis juda tiesiai į mus. - Mažoji Bruda vos neverkė. - Mes tiek vargom, kol sumontavom įrangą, pasiruošėm filmavimui, juk dabar kaip tik jų poravimosi metas - ir šė tau!..

Hidromotora gausmas darėsi vis aiškesnis, mašina prunkštė ir drebėjo visai greta, matyt, ropštėsi gretimam tarpekliui.

Pasigirdo trenksmas, lydymas keiksmų kinų van ho dialektu, ir iš už priedangos iššoko du vyriškiai.

- Jie nuskrido! Jie išgirdo tą velnio motorą, ir patinėlis atsitraukė. Patelė taip pat išsigando, ir jie abu nuskrido.

Sebastijanas Lisas, išblyškęs šviesiaplaukis ilgšis iš pykčio stuktelėjo sau kumščiu į delną.

Jenas Čo, kresnas kinų-kaukaziečių kilmės vaikinai, išraiškingai gūžtelėjo pečiais. Bruda pravirko.

- Tai galėjo būti patys geriausi naktinio maitinuko kadrai, ir viskas nuėjo šuniui ant uodegos! Iki artimiausio kelio visas šimtas kilometrų. Juk čia ničnieko nėra, ničnieko! O mes nesulaukiam pačios paprasčiausios tylos, kad pagaliau nufilmuotume tą prakeiktą maltinuką!

Motoro gausmas pasidarė dar garsesnis. Ta velnio tarškalynė judėjo tiesiai į juos, Servuso kalno šlaitu aukštyn. Sebastijanas priėjo prie kuprinės ir išsitraukė pistoletą.

- Dėl viso pikto, - paaiškino jis, užsikišdamas ginklą už savo maskuojančių kelnių diržo.

Tai buvo senas, ištemptas lyg stuburas tarpplanetinis "K" klasės kreiseris su termobranduoliniu varikliu viename gale ir gyvenamų patalpų pusrutuliu kitame. Prieš besisukančią gyvenamą zoną ant "stuburo" buvo įrengtas apsauginis silicio ekranas, sustiprintas neutronų tinkleliu, - jis saugojo gyvąjį krovinį nuo spinduliavimo. Ant besisukančio pusrutulio puikavosi laivo numeris ir jo pavadinimas - "Vilties sėkla"....